

чатъ на нея, предъ тѣхъ се е изпречвалъ широкия ровъ съ вода, а по-навжтре — втория поясъ стена. И трудно е било едно време да се преодолеятъ тия препятствия. Днесъ нѣколко тежки артилерийски оржидия могатъ да сравнятъ съ земята само за нѣколко минути известна частъ отъ крепостъта и да отворятъ пжтъ презъ нея. Но едно време, когато нѣмало такива топове, Видинската крепостъ е била много мжно превземаема. Тогава въ града е могло да се влазя само презъ градскитѣ порти, край които сж се издигали *кули съ бойници*.

Най-голѣмата отъ тия порти е южната. Това е грамадна желѣзна врата съ две крила, които сега всѣкога стоятъ отворени. Тѣ сж запазени напълно здрави. Главитѣ на гвоздеитѣ, съ които е кована вратата, сж голѣми колкото юмука на голѣмъ човѣкъ.

Видинската крепостъ е стара. Тя трѣбва да е строена въ продължение на много години, защото наблизо камъни нѣма. А тукъ сж прекарани и натрупани камъни отъ стотици хиляди кола. Стара баба разказва, че когато е правена крепостъта, всички мжже, жени и по-яки деца сж били изкарани на работа. Въ кжщи останали само пеленачетата и най-старитѣ баби. *Тогава една баба люляла деветъ люлки*.

Крепостъта откъмъ Дунава и до сега е напълно запазена. Тамъ се издигатъ и бабинитѣ Видини кули. Тѣ не сж развалини, както си ги мислимъ, а сж здрави камени кули, които ще траятъ още вѣкове, ако човѣшка ржка не ги разруши.

Нѣкога цѣлиятъ градъ е билъ вжтре въ крепостъта. Сега мнозина сж се отказали отъ нейната защита и сж си построили кжщи извънъ нея. Особено южната — най-новата и хубава частъ на града, следъ като е прескочила каменнитѣ стени, плъзнала е и се е прострѣла далеко изъ полето.

Видинчани вече сж почнали да къртятъ и разрушаватъ крепостъта откъмъ равнината. Взематъ камънитѣ за строежъ. И ако разрушението не се спре, следъ време отъ крепостъта ще остане само оная частъ, която се издига край Дунава.